

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 12

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională	2–9
Decizia nr. 773 din 22 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, în ansamblul său, și ale art. 49 din această lege, în special	10–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Buzău de către domnul Dimian Leonard....	14
2. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Harghita de către domnul Petres Sándor	14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
20. — Decizie pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 281/2020 privind constituirea Comitetului de coordonare strategică pentru implementarea Proiectului Unitățile 3 și 4 CNE Cernavodă.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 627**

din 22 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele și pentru membrii Cristian Ababei și alții în Dosarul nr. 35.180/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 413D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 580D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele și pentru membrii Florian Amoasei și alții în Dosarul nr. 34.223/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 768D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Vasile Burlui și alții în Dosarul nr. 35.181/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

6. La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției domnul avocat Ovidiu Preoteșescu cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 969D/2018 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Liviu Piscanu și alții în Dosarul nr. 34.018/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

8. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

9. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.133D/2018 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție —

Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Mihai Cosmin Anghelache și alții în Dosarul nr. 34.021/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

10. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

11. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.228D/2018 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și ale art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Ovidiu Apostoaei și alții în Dosarul nr. 34.224/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

12. La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției domnul avocat Ovidiu Preoteșescu cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

13. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.320D/2018 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Adilulian Andriuc și alții în Dosarul nr. 35.735/3/2017 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

14. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

15. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul autorilor excepției în dosarele nr. 768D/2018 și nr. 1.228D/2018 și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 580D/2018, nr. 768D/2018, nr. 969D/2018, nr. 1.133D/2018, nr. 1.228D/2018 și

nr. 1.320D/2018 la Dosarul nr. 413D/2018, care este primul înregistrat.

16. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care precizează că pune accent pe critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016. Prin această decizie a instanței supreme s-a făcut o adăugire la lege, întrucât se stabilește că ordonator de credit este Ministerul Afacerilor Interne. Arată că dosarele în cadrul cărora s-a invocat excepția de neconstituționalitate nu au fost soluționate încă, astfel că există interesul ca interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 să fie declarată neconstituțională. Mai arată că acțiunile formulate în justiție privesc drepturi salariale, iar inspectoratul de poliție județean a arătat că aceste drepturi se stabilesc potrivit Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, care prevede că salariile polițiștilor se calculează în funcție de 2 elemente: salariul de funcție și sumele compensatorii tranzitorii. Pentru stabilirea salariilor de funcție se au în vedere coeficienții de funcție la care se adaugă o valoare de referință de 197,3 lei. Această valoare nu s-a modificat din anul 2003. Consideră că aceste elemente ce vizează salariul unui funcționar nu pot fi stabilite printr-o ordonanță. Mai mult, arată că în anul 2010 această ordonanță a fost abrogată, aceasta continuând să se aplice însă în mod retroactiv. Critica vizează și dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 care introduc în sumele compensatorii toate drepturile suplimentare și sporurile convenite polițiștilor. De la apariția Hotărârii Guvernului nr. 1/2017 autorii excepției au susținut că salariul trebuie calculat în funcție de salariul minim pe economie, fără a fi introduse aceste sume compensatorii, pentru că atunci salariul nu ar fi modificat.

17. Reprezentatul Ministerului Public arată că unele aspecte invocate vizează modul de aplicare și interpretare a legii și nu sunt de competența Curții Constituționale. Totodată consideră că prin cele statuate de instanța supremă prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 aceasta nu și-a depășit atribuțiile, iar interpretarea nu este neconstituțională. Prin urmare, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

18. Prin Încheierea din 14 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 35.180/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele și pentru membrii Cristian Ababei și alții cu prilejul soluționării unei cauze privind funcționari publici.

19. Prin Încheierea din 7 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 34.223/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său,**

ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Florian Amoasei și alții în cadrul unui litigiu privind funcționarii publici.

20. Prin Încheierea din 19 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 35.181/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Vasile Burlui și alții cu prilejul soluționării unei cauze privind funcționari publici.

21. Prin Încheierea din 27 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 34.018/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Liviu Piscanu și alții în cadrul unei acțiuni privind drepturi salariale.

22. Prin Încheierea din 6 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 34.021/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Mihai Cosmin Anghelache și alții în cadrul unui litigiu privind funcționarii publici.

23. Prin Încheierea din 2 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 34.224/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Ovidiu Apostoaei și alții în cadrul unui litigiu privind funcționarii publici.

24. Prin Sentința civilă nr. 1.248 din 1 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 35.735/3/2017, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea — cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative și ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele membrilor Adi Iulian Andriuc și alții în cadrul unui litigiu privind funcționarii publici.

25. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 500/2002 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 contravin art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (3) din Constituție. În acest sens, arată că interpretarea pe care instanța supremă a dat-o dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 reprezintă, în fapt, o modificare a substanței reglementării, întrucât se referă la Ministerul Afacerilor Interne în calitate de „ordonator principal de credite” și nu la ministrul afacerilor interne, așa cum reiese din textul de lege. Astfel, se încalcă principiul separației puterilor în stat și principiul securității raporturilor juridice. Autorii excepției susțin că Înalta Curte de Casație și Justiție era obligată să realizeze o interpretare sistematică a textului supus analizei sale, însă există norme pe care le-a ignorat, așa cum sunt: art. 224 din Codul civil, care consacră, ca regulă, răspunderea subsidiară a statului și a instituțiilor de drept public de nivel superior pentru faptele instituțiilor publice subordonate, art. 20 din Legea nr. 500/2002 care prevede că miniștrii sunt ordonatori principali de credite, art. 2 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, care consacră Ministerul Afacerilor Interne ca manager al resurselor umane și financiare ale statului în domeniul de activitate al ministerului, art. 17 alin. (1) din aceeași ordonanță, care prevede componența personalului Ministerului Internelor și Reformei Administrative, art. 2 din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 291/2011, care definește termenii de „angajator” și „lucrător”, dispozițiile din Legea nr. 62/2011 care

definesc „angajatul” și „angajatorul”, art. 7, art. 12 și art. 16 din Legea nr. 218/2002 și art. 12 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007. Mai arată că, urmare a soluției pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, Ministerul Afacerilor Interne nu mai poate fi tras la răspundere pentru faptele culpabile sau pentru faptele organelor aflate în subordinea, coordonarea și controlul său.

26. Referitor la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, aprobată prin Legea nr. 353/2003, autorii excepției arată că aceasta încalcă art. 73 alin. (3) lit. j) și art. 115 alin. (1) din Constituție, întrucât reglementează într-un domeniu rezervat legii organice, respectiv stabilirea funcțiilor de poliție, precum și salarizarea funcționarilor publici. Precizează că această ordonanță stă, chiar și în prezent, la baza sistemului de salarizare al reclamanților, în condițiile în care Legile-cadru nr. 330/2009 și nr. 284/2010 nu s-au aplicat decât parțial, fiind menținute până în prezent valorile coeficienților de ierarhizare ai funcțiilor de poliție și valoarea de referință sectorială din anexa la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Legea-cadru nr. 153/2017 a preluat, la rândul ei, până la 31 decembrie 2017, salariile polițiștilor așa cum sunt determinate pe baza prevederilor abrogate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

27. Cât privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 42 alin. (1) și art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, autorii excepției susțin că acestea aduc atingere art. 1 alin. (5), art. 73 alin. (3) lit. j) și art. 115 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că din prevederile art. 43 rezultă că salariile polițiștilor se stabilesc „în raport” cu coeficienții de ierarhizare, iar din prevederile art. 42 rezultă că valoarea coeficienților de ierarhizare se stabilește „în raport” cu „valoarea de referință sectorială”, stabilită prin anexa la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 la valoarea de 197,33 lei. Or, normele de lege criticate și Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în ansamblul său, nu prevăd precis care sunt acele operațiuni/relații matematice prin care se stabilește valoarea corespunzătoare coeficienților de ierarhizare din ordonanță, „în raport” cu valoarea de referință sectorială și, pe baza valorii coeficienților, valoarea salariului lunar.

28. Autorii excepției susțin și că dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 sunt contrare principiului securității raporturilor juridice, principiului supremației legii și principiului *tempus regit actum*, întrucât trimit, pentru completare, la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, abrogată prin Legea-cadru nr. 284/2010 și respinsă prin Legea nr. 30/2012. În sprijinul acestei critici invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, potrivit cărora „prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative”.

29. Autorii excepției susțin și că Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 este contrară art. 73 alin. (3) lit. j), art. 115 alin. (1) și art. 154 din Constituție, întrucât reglementează în domeniul legii organice.

30. În sfârșit, referitor la dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, arată că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 16, art. 41 alin. (2) și art. 47, precum și pe cele ale art. 20 coroborate cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care se interpretează că art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 ar permite stabilirea salariului de funcție al polițiștilor sub nivelul salariului minim de bază garantat pe economie. În susținerea acestei critici, arată că „în perioada 1 februarie până în prezent reclamanții au primit de la pârâte un salariu de funcție calculat fără alte sporuri și

adaosuri incluse în acesta, aflat sub limita salariului minim pe economie, așa cum a fost acesta stabilit prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2017, la valoarea de 1.450 lei. Mai precis, reclamanții agenți de poliție au primit sume de maxim 600 lei lunar, iar reclamanții ofițeri, de maxim 1.000 lei lunar.” Mai precizează că doar la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice s-a corectat această imperfecțiune legislativă, prin dispozițiile art. 7 lit. b) din acest act normativ.

31. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 35.180/3/2017, arată că excepția de neconstituționalitate este admisibilă. În Dosarul nr. 34.018/3/2017, aceeași instanță apreciază că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 nu contravin textelor constituționale invocate, întrucât cuantumul ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date nu au regimul juridic al unor drepturi câștigate. În Dosarul nr. 34.224/3/2017, tribunalul apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, fără a-și motiva opinia. În Dosarul nr. 35.735/3/2017, Dosarul nr. 34.223/3/2017 și Dosarul nr. 34.021/3/2017, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În sfârșit, în Dosarul nr. 35.181/3/2017, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, referindu-se la excepția de neconstituționalitate a art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, reține că, din conținutul acestor dispoziții nu rezultă că salariul brut al unui polițist ar putea fi stabilit la un nivel sub salariul minim brut pe țară, pentru a se considera că au fost încălcate dispozițiile art. 41 alin. (2), art. 47 și art. 16 din Constituție. De asemenea, consideră că nu au fost încălcate dispozițiile art. 20 din Constituție coroborate cu cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, astfel cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale, legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să-l înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp. Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 și art. 21 din Legea nr. 500/2002, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, tribunalul apreciază că nu au fost încălcate principiul separației puterilor în stat, principiul supremației legii ori dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, întrucât decizia pronunțată în recursul în interesul legii doar stabilește interpretarea corectă a unor dispoziții legale, atunci când în practica instanțelor există interpretări diferite, decizia instanței supreme neavând ca efect modificarea dispozițiilor legale, ceea ce este în concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, tribunalul apreciază că nu au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (5) și art. 78 din Constituție, deoarece trimiterea făcută la dispozițiile Legii-cadru nr. 330/2009 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 are doar rolul de a explica elementele și modul de calcul al salariului de bază, indemnizației de încadrare brute lunare, respectiv al soldei/salariului de funcție pe baza dispozițiilor legale în materia salarizării aplicate în anul anterior, fără ca respectivele dispoziții să fie repuse în vigoare. Exprimându-și opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 și a Ordonanței Guvernului nr. 19/2006, tribunalul invocă jurisprudența Curții Constituționale prin Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005.

32. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autorilor excepției și ale procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

35. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016. De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, ale Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, în ansamblul său, și ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 30 ianuarie 2006.

36. Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, precum și cele ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 nu mai sunt în vigoare, aceste acte normative fiind abrogate, în ansamblul lor, prin art. 44 alin. (1) pct. 9 și pct. 30 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, Curtea observă că, în ceea ce privește dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, în vigoare la data sesizării Curții Constituționale nu mai erau decât art. 1, art. 29 alin. (2) și (3), art. 37, art. 38, art. 52, art. 55—58, precum și unele prevederi ale anexelor nr. 4 și 5. Având în vedere însă cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și faptul că

dispozițiile de lege criticate sunt incidente în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate al art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, al art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, precum și al dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 38/2003.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 21 din Legea nr. 500/2002: „(1) *Ordonatorii principali de credite repartizează creditele de angajament și creditele bugetare aprobate pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.*

(2) *Ordonatorii principali de credite transmit bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a legii bugetare anuale.*

(3) *Ordonatorii secundari de credite repartizează creditele de angajament și bugetare aprobate, potrivit alin. (1), pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice subordonate, ai căror conducători sunt ordonatori terțiari de credite, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.*

(4) *Ordonatorii terțiari de credite angajează cheltuieli în limita creditelor de angajament repartizate și utilizează creditele bugetare ce le-au fost repartizate numai pentru realizarea sarcinilor instituțiilor pe care le conduc, potrivit prevederilor din bugetele aprobate și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale.*

(5) *Pentru asigurarea unei execuții bugetare prudente, ordonatorii principali de credite vor repartiza, potrivit alin. (1), creditele de angajament și creditele bugetare după reținerea a 10% din prevederile aprobate acestora.*

(6) *Fac excepție de la prevederile alin. (5) următoarele:*

a) *cheltuielile de personal, inclusiv cheltuielile de personal care se regăsesc în structura altor subdiviziuni ale clasificății bugetare;*

b) *cheltuielile acordate în bani, de natura asistenței sociale și asigurărilor sociale, precum și a contribuțiilor de asigurări sociale aferente, cheltuielile cu bursele acordate din fonduri publice, potrivit dispozițiilor legale în vigoare;*

c) *cheltuielile cu datoria publică;*

d) *cheltuielile care decurg din obligații internaționale;*

e) *sumele alocate ordonatorilor principali de credite din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului și Fondul de intervenție la dispoziția Guvernului, care vor fi repartizate integral.*

(7) *Repartizarea sumelor reținute în proporție de 10% se face în semestrul al doilea, după examinarea de către Guvern a raportului semestrial privind situația economică și bugetară și a opiniei Consiliului Fiscal cu privire la acesta.*

(8) *Ordonatorii de credite prevăzuți la alin. (1) și (3) au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri.”;*

— Art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007: „(3) *Ministrul administrației și internelor are calitatea de ordonator principal de credite.”;*

— Art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010: „(1) *Salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare cu valoarea de referință, rotunjindu-se din leu în leu în favoarea salariatului.”;*

— Art. 42 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „(1) *Valoarea corespunzătoare coeficienților de ierarhizare din*

prezenta ordonanță se stabilește în raport cu valoarea de referință sectorială prevăzută în anexa nr. 1 lit. D.”;

— Art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „Salariile stabilite în raport cu coeficienții de ierarhizare, prevăzute în prezenta ordonanță, sunt brute și se vor indexa în baza reglementărilor care privesc salarizarea personalului din sectorul bugetar.”;

— Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010: „(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

37. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat, respectiv obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 73 alin. (3) lit. j) prin care se arată că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, art. 78 referitor la intrarea în vigoare a legii, art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă, art. 126 alin. (3) referitor la atribuțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție și art. 154 referitor la conflictul temporal de legi.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii formulate în raport cu dispozițiile art. 21 din Legea nr. 500/2002 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 așa cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, Curtea observă că, în cauzele în care a fost invocată această critică, autorii excepției au formulat acțiuni în care calitatea de pârât o avea și Ministerul Afacerilor Interne. Prin decizia mai sus amintită, instanța supremă a decis că „Ministerul Afacerilor Interne, în calitatea sa de ordonator principal de credite, nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială.” Motivând această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că „În măsura în care pretențiile deduse judecății vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, fără a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, Ministerul Afacerilor Interne nu poate avea calitate procesuală pasivă în acest gen de cauze. Interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că acest demers ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este de natură să conducă la o altă concluzie, întrucât acest interes nu este unul legitim, atâta vreme cât atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire

a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecății. O obligație de garanție sau de despăgubire nu se reflectă nici în dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, care instituie obligația ordonatorului principal de credite, în procedura de executare, de a dispune toate măsurile ce se impun, în vederea asigurării în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii” (Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, paragrafele 49—51).

39. Autorii excepției susțin că, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, ministrul administrației și internelor are calitatea de ordonator principal de credite și nu Ministerul Afacerilor Interne, iar calitatea în care a fost chemat acest minister ca pârât derivă din calitatea de angajator a acestui minister. și nu din aceea de ordonator de credite.

40. Or, Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016 a avut în vedere doar ipoteza în care Ministerul Afacerilor Interne a fost chemat ca ordonator principal de credite, și nu ca angajator, instanța supremă nedezevoltând în considerentele deciziei pronunțate și această ipoteză, întrucât aceasta nu a constituit obiectul supus analizei sale. Prin urmare, Curtea apreciază că, în realitate, aspectele invocate de autorii excepției privesc probleme de aplicare a legii, care excedează controlului exercitat de instanța de contencios constituțional, astfel că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 21 din Legea nr. 500/2002 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, așa cum au fost interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, este inadmisibilă.

41. În continuare, examinând critica de neconstituționalitate vizând Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în ansamblul său, Curtea reține că aceasta vizează încălcarea prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitoare la adoptarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, precum și pe cele ale art. 115 alin. (1) care se referă la abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legii organice. Cu privire la această critică Curtea reține că, așa cum în mod constant a statuat în jurisprudența sa, statutul juridic al funcționarului public cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, funcționarul public este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul acestuia, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24 și Decizia nr. 90 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 4 mai 2018, paragraful 16). De asemenea, Curtea a reținut că statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă (Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragrafele 19 și 21). Astfel, „regulile esențiale privind ocuparea posturilor de conducere țin de statutul funcționarului public, mai exact de exercitarea raportului de serviciu care se realizează de la nașterea până la încetarea

acestui. Prin urmare, deoarece vizează modificarea raporturilor de muncă, aceste reguli esențiale trebuie reglementate prin lege organică". În mod asemănător, având în vedere că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de execuție țin de nașterea raportului de serviciu, Curtea constată că aceste aspecte esențiale — cum sunt, spre exemplu, condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare — trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de execuție să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort (Decizia nr. 306 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 22 iunie 2018, paragraful 24). De asemenea, „răspunderea disciplinară, ținând de statutul polițistului, trebuie reglementată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin lege organică, respectiv Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, lege specială în sensul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii” (Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, precitată, paragraful 18). Totodată, „aspectele esențiale referitoare la evaluarea activității polițistului, cum sunt, spre exemplu, criteriile de evaluare a activității și conduitei polițistului, comunicarea rezultatului evaluării și posibilitatea de contestare a acestuia, trebuie să fie reglementate prin lege organică” (Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, precitată, paragraful 32).

42. În ceea ce privește reglementarea tuturor acestor aspecte în cazul polițiștilor, Curtea constată că acestea constituie obiectul reglementării Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, supusă controlului de constituționalitate, a avut ca obiect de reglementare însăși, așa cum reiese din însuși titlul său, salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor. Or, Curtea, analizând constituționalitatea dispozițiilor art. 6, 7, 9 și ale art. 45 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 în raport cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, a statuat că „sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile strict și limitativ, care, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, fac obiectul de reglementare al legii organice (Decizia nr. 645 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 21 decembrie 2005). Aprobarea, prin lege ordinară, a unei ordonanțe de urgență ce privește materii ce excedează domeniului rezervat legii organice este în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 73 alin. (3) și ale art. 76 alin. (2).” Raportându-se la reglementările analizate în speța respectivă, Curtea a mai reținut că „Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici nu conține reglementări privind sistemul de salarizare a acestora în funcție de clasele, gradele și categoria în care se încadrează, aceste aspecte găsindu-și reglementarea în alte acte normative. Prin urmare, dispozițiile art. 45 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 nu abrogă prevederi cuprinse într-o lege organică, respectiv Legea nr. 188/1999, ci se referă la acte normative care, datorită domeniului de reglementare — drepturi de natură salarială —, se încadrează în categoria legilor ordinare.”

43. Curtea apreciază că cele reținute prin Decizia nr. 645 din 29 noiembrie 2005, precitată, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză în raport cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 în ansamblul său, impunându-se respingerea acestora ca neîntemeiate.

44. Aceeași concluzie se impune și în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța Guvernului nr. 19/2006.

45. Cât privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 42 alin. (1) și art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea reține că aceasta vizează, în esență, lipsa de claritate a reglementării, întrucât sintagma „în raport cu” nu clarifică operațiunea matematică prin care valoarea corespunzătoare coeficienților de ierarhizare se stabilește având în vedere valoarea de referință sectorială. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrarul sau abuzul (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015). În același sens, Curtea a reținut că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

46. În ceea ce privește textele de lege criticate, Curtea constată că, așa cum indică autorii excepției, acestea nu precizează operațiunea matematică în care valoarea corespunzătoare coeficienților de ierarhizare din prezenta ordonanță se stabilește în raport cu valoarea de referință sectorială, însă observă că prevederile anexei nr. 1 lit. D la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 au stabilit valoarea de referință sectorială, iar prevederile aceleiași anexe, precum și ale anexei nr. 2 stabilesc valoarea coeficienților de ierarhizare. Termenul „coeficient” are, între alte semnificații, și pe aceea de „element constant într-o expresie matematică, care multiplică o mărime variabilă”. Așa fiind, Curtea apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt lipsite de claritate în ceea ce privește modul de stabilire a valorii coeficientului de ierarhizare. De altfel, susținerea autorilor excepției potrivit căreia este vorba de o operațiune matematică de înmulțire nu este contestată nici de părți, nici de instanțele de judecată, astfel că nu se poate reține existența unei situații neclare, incerte în ceea ce privește aplicarea legii.

47. Prin urmare, Curtea constată că susținerile referitoare la neconstituționalitatea prevederilor art. 42 alin. (1) și art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 sunt lipsite de teme.

48. În continuare, analizând critica adusă dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, Curtea reține că, prin alineatul (1) al aceluiași articol de lege s-a dispus că „Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.” Textul de lege supus controlului de constituționalitate

stabilește elementele care sunt cuprinse în salariul de bază, în indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010. Astfel sunt avute în vedere sporurile, indemnizațiile, care, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar. Curtea constată că atât dispozițiile Legii-cadru nr. 330/2009, cât și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 au fost abrogate prin art. 39 lit. w) și x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, aceeași dată la care a fost publicată și Legea nr. 285/2010. Prin urmare, dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 fac trimitere la acte normative care nu mai sunt în vigoare.

49. Autorii excepției de neconstituționalitate amintesc că, așa cum Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 7 martie 2018, paragraful 42, „prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative”.

50. Curtea apreciază însă că situația analizată prin decizia mai sus amintită este diferită de situația textului de lege analizat în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, instanța de contencios constituțional a sancționat ca fiind

neconstituțional un text de lege care făcea trimitere, în scop completator, la un alt text de lege inexistent, abrogat. Însă, în ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, Curtea constată că acestea clarifică pentru viitor, respectiv de la intrarea în vigoare a acestei legi, situația unor drepturi salariale prevăzute de reglementările anterioare, ceea ce impune, în mod firesc, identificarea acestor reglementări, fără a avea semnificația că acestea sunt repuse în vigoare. Prin urmare, Curtea apreciază că, prin indicarea actelor normative anterioare, abrogate, care au prevăzut drepturi salariale a căror situație este clarificată prin reglementările în vigoare, legiuitorul normează un conținut clar și predictibil, care întrunește condițiile prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, astfel că argumentul vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 apare ca fiind lipsit de susținere.

51. În sfârșit, referitor la critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea reține că autorii acesteia arată că aceste dispoziții de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 16, art. 41 alin. (2) și art. 47, precum și pe cele ale art. 20 coroborate cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care se interpretează că ar permite stabilirea salariului de funcție al polițiștilor sub nivelul salariului minim de bază garantat pe economie. Or, Curtea apreciază că aceste critici nu vizează, în realitate, veritabile probleme de constituționalitate de competența Curții Constituționale, ci modul de aplicare a legii, art. 47 alin. (2) din Constituție consacrând în mod expres salariul minim brut pe țară între măsurile de protecție socială la care au dreptul angajații, iar potrivit art. 1 alin. (5) din același act normativ fundamental, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Așa fiind, Curtea apreciază că această critică de neconstituționalitate este inadmisibilă.

52. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, precum și ale art. 10 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în numele și pentru membrii săi în dosarele nr. 35.180/3/2017, nr. 34.223/3/2017, nr. 35.181/3/2017, nr. 34.018/3/2017, nr. 34.021/3/2017, nr. 34.224/3/2017 și nr. 35.735/3/2017 ale Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în aceleași dosare ale aceleiași instanțe și constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, în ansamblul său, ale art. 42 alin. (1) și art. 43 din această ordonanță, în special, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 773

din 22 octombrie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 269/2003
privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, în ansamblul său,
și ale art. 49 din această lege, în special**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, excepție ridicată de Irina Sanda Marin (Cajal) în Dosarul nr. 6.087/2/2014/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 545D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 septembrie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii, și în prezența autoarei excepției de neconstituționalitate, asistată de domnul avocat Octavian Popescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 22 octombrie 2020, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 20 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.087/2/2014/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României**. Excepția a fost ridicată de Irina Sanda Marin (Cajal), într-o cauză având ca obiect anularea unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia, cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate prin raportare la prevederile Constituției din 1991 și la dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, respectiv art. 3 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 6 alin. (3), art. 28 alin. (1) lit. a) și art. 29 alin. (1) și (2), forma în vigoare la data inițierii proiectului de lege devenit Legea nr. 269/2003, susține, în esență, că, din analiza Expunerii de motive la actul normativ menționat se observă că aceasta este extrem de sumară, cuprinzând numai câteva mențiuni generice, fără o dezvoltare punctuală a motivelor care au stat la baza edictării unor astfel de măsuri.

5. În acest sens, autoarea afirmă că explicațiile consacrate sunt prezentate pe două pagini, într-o formă sumară, cu mențiuni generice. Or, prin raportare la complexitatea măsurilor și soluțiilor propuse de legiuitor, autoarea consideră că

Expunerea de motive la Legea nr. 269/2003, în sensul prescris de dispozițiile art. 73 alin. (1) și (3) din Constituție (devenit art. 74 după republicarea Constituției în anul 2003) și Legea nr. 24/2000, nu există, ceea ce este contrar prevederilor constituționale menționate, prin raportare la dispozițiile art. 3 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 6 alin. (3), art. 28 alin. (1) lit. a) și art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, forma în vigoare la data adoptării legii și au drept consecință și încălcarea normelor constituționale potrivit cărora România este stat de drept și respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

6. Se arată că proiectul de lege devenit Legea nr. 269/2003 a fost dezbătut în Parlament în aceeași perioadă cu proiectul de lege devenit Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției. Autoarea concluzionează că același Parlament care a adoptat dispozițiile art. 49 din Legea nr. 269/2003 și Legea nr. 161/2003 în ansamblul său a adoptat și art. 96 alin. (1) din Legea nr. 161/2003 și Legea nr. 161/2003 în ansamblul său, fără a specifica care este intenția reală a legiuitorului, așa cum obligă Legea nr. 24/2000.

7. Având în vedere cele prezentate, autoarea conchide că Legea nr. 269/2003 a fost adoptată cu încălcarea art. 73 alin. (1) și (3) coroborat cu art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (2) și art. 51 din Constituția din 1991.

8. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, prin raportare la principiul accesibilității și previzibilității legii, se susține, în esență, că din analiza dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 269/2003, prin raportare la prevederile art. 50 alin. (1) lit. d) și e), art. 51 alin. (1) lit. d) și e) și art. 23 lit. d) și e) din aceeași lege, precum și prin raportare la art. 96 alin. (1) din Legea nr. 161/2003, acestea sunt redactate într-un mod deficitar, lipsit de precizie și claritate, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 potrivit cărora „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor*”. Prin urmare, încălcarea principiului clarității și preciziei legii duce la încălcarea dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil.

9. Se apreciază că nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituție duce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii. În acest sens, se menționează, spre exemplu, deciziile Curții Constituționale nr. 53 din 25 ianuarie 2011, nr. 901 din 17 iunie 2009, nr. 783 din 26 septembrie 2012 și nr. 728 din 9 iulie 2012, jurisprudența instanței europene (Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 92, sau Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, paragraful 33) și cea a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la necesitatea respectării așteptărilor legitime ale cetățenilor la care li se adresează o reglementare legală (Hotărârea din 15 iulie 2004, pronunțată în Cauza C-459/02 — Willy Gerekens și Asociația agricolă Procol pentru promovarea comercializării produselor lactate împotriva

Marelui Ducat al Luxemburgului, paragrafele 23 și 24, sau Hotărârea din 29 iunie 2010, pronunțată în Cauza C-550/09 — Proces penal împotriva lui E. și F., paragraful 59).

10. Se consideră că, în raport cu prevederile din Legea nr. 24/2000 este necesară reglementarea unitară a incompatibilităților și conflictelor de interese, în scopul realizării unei sistematizări a materiei, cu consecința creșterii accesibilității și predictibilității legii, de natură să determine eliminarea interpretărilor divergente. Însă, în materia incompatibilităților și a conflictelor de interese, există Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și Legea nr. 269/2003. Așadar, conduita autoarei se supune drepturilor și obligațiilor reglementate în cel puțin patru legi distincte, care sunt în contradicție, afectând grav principiul accesibilității și previzibilității legii. Prin urmare, acest paralelism legislativ în materia incompatibilităților și a conflictelor de interese nu respectă principiul legalității, întrucât încalcă principiile Legii nr. 24/2000.

11. Or, principiul legalității, care exprimă obligativitatea respectării legilor, asigură respectarea ordinii de drept. Ca și principiul supremației Constituției, legalitatea este de esența cerințelor statului de drept, adică a preeminenței legii în reglementarea relațiilor sociale, potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege.

12. Respectarea legilor este o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv. Or, ignorarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 reprezintă o încălcare de către Parlament a obligațiilor impuse prin art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Prin urmare, reglementările criticate, prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă, determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

13. Se apreciază că prevederile art. 49 din Legea nr. 269/2003 sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 6 și art. 53 din Constituție, întrucât, prin modalitatea în care este instituită incompatibilitatea calității de membru al Corpului diplomatic și consular al României cu orice altă funcție publică sau privată, în speță fiind în discuție deținerea unor funcții strict și exclusiv legate de activitatea cultului mozaic, nu se poate realiza nicio circumstanțiere care să permită a se determina dacă vreuna dintre valorile apărute de Constituție și enumerate la art. 53 este în pericol de a i se aduce atingere. Nu se poate determina cu precizie dacă exercitarea funcției pentru care s-a instituit incompatibilitatea, în paralel cu cea de membru al Corpului diplomatic și consular al României, este de natură să aducă atingere existenței vreunui drept sau vreunei libertăți dintre cele enumerate în Constituție. Pentru ca o astfel de restrângere a drepturilor să se justifice, ar trebui să existe o amenințare la adresa drepturilor și libertăților reglementate și să fie necesară într-o societate democratică. Or, incompatibilitatea prevăzută de textul legal criticat vizează „orice” funcție publică sau privată, fără a se concretiza în niciun mod și fără a se prevedea cel puțin niște criterii pe baza cărora să se poată identifica funcțiile care determină un pericol de atingere a drepturilor și libertăților constituționale.

14. Pentru argumentele prezentate, dispozițiile art. 49 din Legea nr. 269/2003 contravin art. 1 alin. (3) și (5), art. 6 prin raportare la art. 53 din Constituție, iar Legea nr. 269/2003 în ansamblul său contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

15. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât prevederea legală criticată nu poate conduce, prin ea însăși, la

concluzia încălcării supremației legii, în raport cu argumentele prezentate de autoarea excepției. Cu atât mai puțin se poate stabili vreo legătură directă între conținutul art. 49 și o eventuală atingere adusă dreptului de petiționare, prevăzut de art. 51 din Constituție. Cât privește pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, întrucât dispoziția legală criticată instituie, într-adevăr, incompatibilități și interdicții, însă este o măsură necesară într-o societate democratică, fiind inerentă asigurării desfășurării corespunzătoare a activității membrilor Corpului diplomatic și consular al României. Totodată, instanța apreciază că dispozițiile art. 49 din Legea nr. 269/2003 sunt norme clare, previzibile, stabilind precis conduita membrilor Corpului diplomatic și consular, astfel încât starea de incompatibilitate să poată fi evitată, iar scopul legii de asigurare a imparțialității în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și de protejare a interesului public să fie atins. În final, instanța arată că celelalte critici formulate vizează de fapt aspecte de interpretare și aplicare în concret a prevederilor Legii nr. 269/2003, împrejurări ce urmează a fi verificate de instanța de contencios administrativ, prin raportare la ansamblul prevederilor legale care au incidență în materie.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției și cele ale avocatului ales, concluziile scrise depuse de aceștia, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 49 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 23 iunie 2003, cu modificările ulterioare, potrivit cărora: „*Calitatea de membru al Corpului diplomatic și consular al României este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din cadrul instituțiilor de învățământ universitar acreditate*”.

20. În jurisprudența sa (exemplu fiind Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014, Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, sau Decizia nr. 108 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 28 mai 2019) Curtea a statuat că, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat

superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate. Față de cele expuse, având în vedere și notele scrise ale autoarei excepției, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, în ansamblul său, și ale art. 49 din această lege, în special.

21. În opinia autoarei excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 53 care reglementează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prin raportare la art. 6 privind dreptul la identitate, ale art. 74 alin. (1) și (3) privind inițiativa legislativă și ale art. 147 alin. (4) referitor la deciziile Curții Constituționale.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată netemeinicia acesteia din perspectiva argumentelor ce vor fi prezentate în continuare.

23. Astfel, referitor la dispozițiile Legii nr. 269/2003, prin Decizia nr. 840 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 7 februarie 2018, Curtea a observat că acest act normativ reglementează statutul socioprofesional al membrilor Corpului diplomatic și consular al României, care sunt, de regulă, diplomați de carieră, îndeplinind atribuțiile și răspunderile ce le revin pentru îndeplinirea politicii externe a României. Potrivit art. 2 din lege, au calitatea de membri ai Corpului diplomatic și consular al României: ministrul afacerilor externe, secretarii de stat și subsecretarii de stat, secretarul general și secretarul general adjunct din Ministerul Afacerilor Externe, aceștia fiind membri de drept pe durata exercitării funcției publice din cadrul ministerului. De asemenea, au calitatea de membri și personalul diplomatic și consular care își desfășoară activitatea în administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe, la ambasadele, misiunile permanente pe lângă organizațiile internaționale și oficiile consulare ale României, inclusiv persoanele provenind de la Departamentul de Comerț Exterior și de la alte ministere și instituții, pe perioada trimiterii lor în misiune în străinătate cu grade diplomatice sau consulare. Cu privire la aceștia, legea prevede că membrii Corpului diplomatic și consular al României, cu excepția ambasadorilor și a consulilor generali, sunt trimiși în misiune permanentă în străinătate, prin concurs, în funcție de gradul diplomatic sau consular.

24. Membrii Corpului diplomatic și consular al României ocupă, în administrația centrală a Ministerului Afacerilor Externe și la misiunile diplomatice și oficiile consulare, funcțiile diplomatice și consulare echivalente gradelor diplomatice (ambasador, ministru plenipotențiar, ministru-consilier, consilier diplomatic, secretar I, secretar II, secretar III) sau consulare (consul general, consul, viceconsul, agent consular) pe care le dețin.

25. Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, la art. 1 alin. (2), prevede că membrii acestui corp „au un statut socioprofesional specific, conferit de atribuțiile și răspunderile ce le revin pentru îndeplinirea politicii externe a României, conform prevederilor prezentei legi”. Totodată, dispozițiile legii reglementează condițiile de admitere în Corpul diplomatic și consular al României (art. 17—22), depunerea jurământului de credință (art. 21—22), drepturile și obligațiile membrilor Corpului diplomatic și consular al României (art. 23—34), trimiterea în misiune permanentă a membrilor Corpului diplomatic și consular al României la misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României (art. 35—48), incompatibilitățile și interdicțiile (art. 49—50), încetarea calității de membru al Corpului diplomatic și consular al României (art. 51—56), răspunderea juridică a membrilor (art. 57—60). Prevederile art. 3 din Legea nr. 269/2003 dispun că aceasta se completează cu prevederile cuprinse în legislația muncii și în Statutul funcționarilor publici, iar, pe perioada cât se află în misiune în străinătate, membrilor Corpului diplomatic și consular li se aplică și prevederile tratatelor la care România este parte,

precum și alte reguli care decurg din normele dreptului internațional.

26. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă potrivit cărora expunerea de motive la lege nu a fost elaborată cu respectarea exigențelor constituționale ale art. 1 alin. (5) și a cerințelor prevăzute de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, Curtea constată că în jurisprudența sa recentă, a reținut că „de principiu, instanța de contencios constituțional nu poate exercita un control de constituționalitate al expunerilor de motive ale diverselor legi adoptate, întrucât expunerea de motive și cu atât mai puțin modul său de redactare nu au consacrat constituțională. Astfel, prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție, expunerea de motive este un document de motivare necesar în cadrul procedurii de adoptare a legilor, însă, odată adoptată legea, rolul său se subsumează uneia dintre metodele interpretative existente, respectiv cea teleologică. Aceasta presupune stabilirea sensului unei dispoziții legale ținându-se seama de finalitatea urmărită de legiuitor la adoptarea actului normativ din care face parte acea dispoziție. Așa fiind, expunerea de motive este doar un instrument dintre multe altele ale unei metode interpretative, iar împrejurarea că aceasta nu este suficient de precisă sau că nu lămurește toate aspectele de conținut ale normei nu duce la concluzia că însăși norma respectivă este neconstituțională, expunerea de motive având doar o funcție de suport în interpretarea normei adoptate. Curtea a reținut, astfel, că există mai multe metode interpretative, și anume gramaticală, sistematică, istorică, teleologică sau logică, iar scopul avut în vedere la adoptarea normei este un instrument al uneia dintre aceste metode interpretative, cea teleologică. Or, dacă sensul normei poate fi înțeles/dedus prin alte metode interpretative decât cea teleologică sau chiar prin metoda teleologică apelând la expunerea de motive, la stenogramele care consemnează dezbaterile parlamentare, la motivarea amendamentelor aduse, la rapoartele și avizele întocmite în procedura parlamentară nu înseamnă că insuficiența motivării expunerii de motive duce la neconstituționalitatea legii. Din contră, dacă în urma parcurgerii tuturor metodelor interpretative, inclusiv a celei teleologice, se ajunge la concluzia că textul legal este neclar/imprecis/imprevizibil, atunci se poate constata încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție. De altfel, caracterul neclar/imprecis/imprevizibil al textului nu este o consecință directă a caracterului incomplet al expunerii de motive, așa încât exigențele de calitate a legii și cele privind modul de redactare a expunerii de motive sunt două chestiuni diferite între care nu se poate stabili o relație cauzală. În schimb, între acestea există o relație funcțională, în sensul că expunerea de motive poate ajuta la o mai bună înțelegere a dispozițiilor normative, mai ales a celor tehnice, care, din start, au un limbaj mai greu accesibil. Nu este însă rolul Curții Constituționale să analizeze ruperea acestei relații funcționale prin motivarea insuficientă a expunerii de motive. Curtea reține că un viciu de neconstituționalitate extrinsec al legii nu poate rezulta din chiar modul în care inițiatorul ei și-a motivat proiectul/propunerea legislativă în condițiile în care legea este rezultatul activității de legiferare a Parlamentului. Așadar, controlul de constituționalitate vizează legea, și nu opțiuni, dorințe sau intenții cuprinse în expunerea de motive a legii.” În acest sens, a se vedea Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 28 iulie 2020, paragrafele 36—39, și Decizia nr. 564 din 8 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 17 iulie 2020, paragraful 44.

27. Având în vedere cele statuate cu valoare de principiu în jurisprudența sa, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate extrinsecă formulată de autoarea excepției.

28. De asemenea, Curtea nu poate reține nici criticile de neconstituționalitate intrinsecă, prin raportare la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, potrivit cărora dispozițiile art. 49 din Legea nr. 263/2003 sunt lipsite de accesibilitate și previzibilitate și nu respectă cerințele prevăzute de Legea nr. 24/2000.

29. Astfel, cu privire la invocarea principiului securității raporturilor juridice, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate. În ceea ce privește aceste condiții, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultantă de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*). De asemenea, în privința incidenței normelor de tehnică legislativă în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea a constatat că, deși acestea nu au valoare constituțională, prin reglementarea lor legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. În acest sens, a se vedea Decizia nr. 739 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 18 februarie 2015, sau Decizia nr. 754 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 februarie 2015. Din analiza dispozițiilor de lege deduse controlului de constituționalitate, Curtea constată că acestea îndeplinesc cerințele mai sus menționate, fiind norme clare, previzibile, care stabilesc cât se poate de precis conduita membrilor Corpului diplomatic și consular, astfel încât starea de incompatibilitate să poată fi evitată.

30. Cât privește susținerea referitoare la existența unui paralelism legislativ în materia incompatibilităților și a conflictelor de interese, prin raportare la dispozițiile Legii nr. 176/2010 și Legii nr. 161/2003, Curtea constată netemeinicia acestei critici, întrucât, în vreme ce Legea nr. 269/2003 reglementează statutul

socioprofesional al membrilor Corpului diplomatic și consular al României, pe de o parte, Legea nr. 161/2003 este o reglementare complexă, care, pe lângă dispozițiile care au ca scop principal prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cuprinde și dispoziții din alte materii conexe, absolut indispensabile realizării scopului urmărit. Pe de altă parte, Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, reglementează proceduri de asigurare a integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, exemplu fiind secțiunea a 3-a din capitolul I al titlului II dedicată procedurii de evaluare a conflictelor de interese și a incompatibilităților (a se vedea Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013).

31. Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile art. 49 din Legea nr. 269/2003, potrivit cărora calitatea de membru al Corpului diplomatic și consular al României este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din cadrul instituțiilor de învățământ universitar acreditate, nu sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii din perspectiva unui pretins paralelism legislativ.

32. Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, Curtea reține că stabilirea cazului de incompatibilitate nu constituie o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ci o măsură necesară într-o societate democratică, fiind inerentă asigurării desfășurării corespunzătoare a activității membrilor Corpului diplomatic și consular al României. Relativ la incompatibilități, în jurisprudența sa, Curtea a statuat cu valoare de principiu că instituirea acestora este impusă de necesitatea asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public (a se vedea în acest sens Decizia nr. 285 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 iulie 2019, Decizia nr. 613 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din data de 22 ianuarie 2020, Decizia nr. 228 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 19 august 2020).

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Irina Sanda Marin (Cajal) în Dosarul nr. 6.087/2/2014/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Legii nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, în ansamblul său, și ale art. 49 din această lege, în special, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**
privind încetarea exercitării,
cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de prefect al județului Buzău
de către domnul Dimian Leonard

Având în vedere prevederile art. 397 lit. a), ale art. 524 alin. (1) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Buzău de către domnul Dimian Leonard.

(2) Domnul Dimian Leonard predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind exercitarea,
cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Harghita
de către domnul Petres Sándor

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Petres Sándor exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Harghita.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 2.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 281/2020
privind constituirea Comitetului de coordonare strategică
pentru implementarea Proiectului Unitățile 3
și 4 CNE Cernavodă**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Energiei prin Adresa nr. 10.015/VDP din 6 ianuarie 2021, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/226/DC din 6 ianuarie 2021,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Articolul 1 din Decizia prim-ministrului nr. 281/2020 privind constituirea Comitetului de coordonare strategică pentru implementarea Proiectului Unitățile 3 și 4 CNE Cernavodă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 iulie 2020, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Comitetul de coordonare strategică pentru implementarea Proiectului Unitățile 3 și 4 CNE Cernavodă, denumit în continuare *Comitetul*, organism consultativ fără personalitate juridică, are următoarea componență:

1. Virgil-Daniel Popescu, ministrul energiei — președinte;
2. Alexandru Nazare, ministrul finanțelor — membru;
3. Cosmin-Ștefan Marinescu, consilier prezidențial, Administrația Prezidențială — Departamentul politici economice și sociale — membru;
4. Cristian Marius Bădescu — reprezentant cu însărcinări speciale al Ministerului Afacerilor Externe pentru securitate energetică — membru.

(2) Membrii supleanți mandatați să participe la întâlnirile Comitetului, în caz de imposibilitate obiectivă de participare la ședință a membrilor titulari prevăzuți la alin. (1), sunt următorii:

1. Elena Popescu — director general — Ministerul Energiei;
2. Alina-Ioana Burlă — director general — Ministerul Finanțelor;
3. Ruxandra Doina Nohaiu — expert principal — Administrația Prezidențială”.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Dragoș Condrea

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 20.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

